

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 września 2021 r. w Warszawie

sprawy W. M.

przeciwko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 03 lipca 2019 r. , znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 8 sierpnia 2019 r. **W. M.** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 3 lipca 2019 r. znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wyjaśniła, że wnioskiem z 28 maja 2019 r. zwróciła się do ZUS o ponowne obliczenie świadczenia m. in. z uwzględnieniem składek zapisanych na jej koncie, przeliczonego kapitału początkowego, doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych, w tym z lat 1992-2007 oraz obliczenie wskaźnika do renty

z 4 kwartałów zamiast z 3 lat. We wniosku wyraźnie wskazała, że wybiera świadczenie rentowe zamiast emerytury urzędowej jako świadczenie korzystniejsze. Powyższą decyzją organ odmówił przeliczenia świadczenia. W ocenie odwołującej decyzja narusza zasady postępowania administracyjnego, gdyż organ rentowy nie odnosi się w żaden sposób

do merytorycznej zawartości wniosku i ogranicza się do wskazania, że ubezpieczona urodziła się po 31 grudnia 1948 r. oraz że do wniosku nie zostały dołączone żadne nowe dokumenty. Ubezpieczona wyjaśniła również, że na rencie przebywa od 1992 roku. Przez 9 miesięcy

od dnia 21 sierpnia 1991 r. była na zwolnieniu lekarskim i po tym okresie otrzymała prawa

do renty. Według przepisów obowiązujących w tamtym okresie świadczenie rentowe ubezpieczonej powinno być liczone ze średniej z 12 miesięcy wynagrodzenia od którego obliczane są składki przed dniem niezdolności do pracy skutkującym rentą zamiast

z 4 kwartałów albo 3 lat, ponieważ te zmiany weszły w życie dopiero 1 stycznia 1999 r. wraz z wejściem w życie Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Konsekwencją tego jest że wskaźnik do renty z 12 miesięcy zamiast 4 kwartałów jest wyższy i wynosi 249,02%. W ocenie odwołującej organ pominął również treść art. 109 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym na wniosek rencisty wysokość renty podlega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113 ustawy (odwołanie k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 24 września 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych**

(...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., także w przypadku jego rozszerzenia na decyzję z 18 września 2019 r. znak: (...). Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że ubezpieczona miała przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z 24 lutego 2019 r. znak: (...) organ rentowy przyznał odwołującej prawo do emerytury powszechnej z urzędu. Decyzja ta aktualnie jest przedmiotem postępowania sądowego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie prowadzonego pod sygn. III AUa 482/19, jednakże w zakresie, w jaki dotyczy wysokości świadczenia. Zgodnie z art. 101a ustawy emerytalnej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura zgodnie z art. 25a lub 27a. W ocenie organu rentowego nie jest zatem możliwe wybranie przez odwołującą renty z tytułu niezdolności do pracy zamiast emerytury z urzędu na podstawie art. 95 ustawy emerytalnej, a więc także i jej przeliczenie. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że decyzje dotyczące renty nie były zaskarżane i są prawomocne (odpowiedź na odwołanie k. 9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się W. M. urodziła się (...) (bezsporne).

Na wniosek odwołującej, na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz ustawy z 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie innych ustaw,

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z 1 sierpnia 1992 r. znak:

(...) przyznał W. M. prawo do renty inwalidzkiej drugiej grupy inwalidów od 17 maja 1992 r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego.

W późniejszym okresie odwołująca pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, które to świadczenie przysługiwało jej na stałe (decyzje ZUS ws. renty z 01.08.1992 r. k. 31 a.r., z 10.08.1992 r. k. 33 a.r., z 08.03.2011 r. k. 211 a.r.).

ZUS (...) Oddział w W. przeliczał przysługującą odwołującej rentę.

Na dzień 1 marca 2015 r. renta odwołującej wynosiła 1.192,89 zł (decyzje ZUS ws. przeliczenia renty: z 08.03.2011 r. k. 211 a.r.; z 09.10.2012 r. – karta nienumerowana a.r.; z 20.03.2015 r. k. 289-290 a.s.).

Decyzją z 19 stycznia 2016 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił kapitał początkowy W. M.. Wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniosła 145.652,10 zł.

Do ustalenia kapitału początkowego odwołującej organ rentowy przyjął:

- okresy składkowe – 12 lat i 17 dni (144 miesiące),
- okresy nieskładkowe – 6 miesięcy i 2 dni (6 miesięcy) oraz 4 lata, 11 miesięcy i 27 dni (58 miesięcy) – okresy sprawowania opieki nad dziećmi,
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przyznaniu – 175,33%
- średnie dalsze trwanie życia – 209 miesięcy

Następnie decyzją z dnia 24 lutego 2016 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał W. M. emeryturę

z urzędu od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat i 10 miesięcy, tj. od 4 lutego 2016 r. Do obliczenia emerytury zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej organ rentowy przyjął:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 39.185,63 zł,

- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 477.191,43 zł,
- średnie dalsze trwanie życia – 253,90 miesięcy,

Tak wyliczona kwota emerytury wyniosła 2.033,78 zł (2.038,66 zł po waloryzacji 1 marca 2016 r.) (decyzje ZUS: z 24.02.2016 r. ws. przyznania emerytury z urzędu k. 45-46 a.s.; z 19.01.2016 r. ws. ustalenia kapitału początkowego k. 19 a.r.).

W dniu 28 maja 2019 r. W. M. wniosła o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego. W treści wniosku odwołująca wskazała, że zgodnie z art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wybiera świadczenie rentowe zamiast emerytury z urzędu jako świadczenie korzystniejsze. Ponadto odwołująca wniosła o:

- obliczenie wskaźnika do renty z 4 kwartałów zamiast z 3 lat na podstawie ustawy emerytalno-rentowej z 1982 r.,
- doliczenie okresu od 1992 r. do 2007 r. jako składkowego zgodnie z ustawą o rehabilitacji osób niepełnosprawnych (art. 25),
- doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych do otrzymywanej renty, nie uwzględnionych po jej otrzymaniu,
- wyliczenie świadczenia rentowego w prawidłowej wysokości z uwzględnieniem prawidłowego wskaźnika z 1 roku (4 kwartały) z wyliczeniem rok po roku od 1992 r. do chwili obecnej, z uwzględnieniem przeliczenia po 30 miesiącach opłacania składek, rewaloryzację i należnymi odsetkami.

(wniosek z 28.05.2019 r. k. 21 a.r.)

Rozpoznając powyższy wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał dwie decyzje. Decyzją z 3 lipca 2019 r. znak: (...) ZUS (...) Oddział w W. odmówił odwołującej prawa do ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem składnika socjalnego 24% kwoty bazowej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że sposób obliczenia świadczenia określony w art. 53 w zw. z art. 21 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy emerytur przyznanych na podstawie art. 27 ww. ustawy osobom, które urodziły się przed 1 stycznia 1949 r. Wniosek o przeliczenie emerytury z zastosowaniem art. 53 ust. 4 ustawy z uwagi na przepracowanie okresu 30 miesięcy po dacie przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy nie może być uwzględniony (decyzja ZUS z 03.07.2019 r. k. 25 a.r.).

Następnie decyzją z 18 września 2019 r. znak: (...)

ZUS (...) Oddział w W. odmówił odwołującej prawa do ponownego ustalenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na podstawie art. 7 ustawy z 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytury i rent, o zasadach ustalania emerytury i rent oraz zmianie niektórych ustawy (Dz. U. z 1991 r., nr 104, poz. 450) do obliczenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy przyjął przeciętną, zwaloryzowaną kwotę wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 3 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat kalendarzowych, jeśli wniosek zostanie zgłoszony do dnia 31 grudnia 1992 r. Wniosek o rentę został przez odwołującą złożony 25 maja 1992 r., świadczenie zostało przyznane od 17 maja 1992 r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, dlatego też wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty został ustalony prawidłowo z 3 lat i wyniósł 175,44%. Okresy składkowe i nieskładkowe do obliczenia renty organ przyjął zgodnie z dokumentacją, którą odwołująca złożyła do wniosku o przyznanie świadczenia rentowego i emerytalnego. Na tle powyższego w ocenie organu brak podstaw do zmiany wysokości ustalenia wskaźnika renty i zmiany wysokości świadczenia (decyzja ZUS z 18.09.2019 r. – nienumerowana karta a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do akt rentowych oraz akt sprawy, których wiarygodność nie budziła wątpliwości. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy i nie wymagał uzupełnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie wymaga wyjaśnienia, że przedmiotem postępowania w sprawach o świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest co do zasady kontrola decyzji organu rentowego według stanu rzeczy z chwili jej wydania. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Kontrolna rola sądu musi zatem korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej, bowiem zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 maja 1999 r., II UZ 52/99; z 25 maja 1999 r., II UKN 622/99; z 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09; z 9 września 2010 r., II UK 84/10). Z tej perspektywy, sąd ubezpieczeń społecznych ocenia zasadność roszczeń odwołującego się, a nie formalną legalność postępowania przed organem rentowym. Chociaż bezpośrednim przedmiotem postępowania jest decyzja organu rentowego, to jednak sąd ubezpieczeń społecznych wyjaśnia istotę sprawy dotyczącą prawa, zobowiązania albo roszczenia strony, co znajduje właściwe zwieńczenie w kompetencji tego sądu do oddalenia odwołania, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia (art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.) albo zmiany zaskarżonej decyzji w całości lub w części i orzeczenia co do istoty sprawy (art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c.). W związku z tym zasada, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁽⁹⁾ k.p.c., art. 477⁽¹⁴⁾ k.p.c.), nie daje podstaw do twierdzenia, że sąd ubezpieczeń społecznych jest związany materialnoprawną podstawą wskazaną w decyzji organu rentowego. Zatem kontrola zaskarżonej decyzji nie ogranicza się do zbadania prawidłowości kwalifikacji prawnej przyjętej przez organ rentowy, ale polega na zbadaniu materialnoprawnej podstawy rozstrzygnięcia (por. wyroki z Sądu Najwyższego: z 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09; z 4 grudnia 2018 r., I UK 344/17; z 10 września 2020 r., III UK 296/19).

Na tle powyższego zważyć należy, że przedmiotem odwołania W. M. jest decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w ramach której organ rentowy rozpoznał wniosek odwołującej z 28 maja 2019 r. We wniosku tym, powołując się na art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odwołująca zadeklarowała wybór świadczenia rentowego zamiast emerytury z urzędu jako świadczenia korzystniejszego, wnosząc jednocześnie o obliczenie wskaźnika do renty z 4 kwartałów zamiast z 3 lat na podstawie ustawy emerytalno-rentowej z 1982 r.; doliczenie okresu od 1992 r. do 2007 r. jako składkowego zgodnie z ustawą o rehabilitacji osób niepełnosprawnych (art. 25), doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych do otrzymywanej renty, nie uwzględnionych po jej otrzymaniu oraz wyliczenie świadczenia rentowego w prawidłowej wysokości z uwzględnieniem prawidłowego wskaźnika z 1 roku (4 kwartały) z wyliczeniem rok po roku od 1992 r. do chwili obecnej, z uwzględnieniem przeliczenia po 30 miesiącach opłacania składek, rewaloryzację i należnymi odsetkami. Rozpoznając wniosek odwołującej z 28 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał łącznie dwie decyzje:

- decyzję z 3 lipca 2019 r. znak: (...) ZUS (...) Oddział w W. odmówił odwołującej prawa do ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem składnika socjalnego 24% kwoty bazowej;

- decyzję z 18 września 2019 r. znak: (...) ZUS, na mocy której odmówił odwołującej prawa do ponownego ustalenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy z uwzględnieniem wnioskowanych przez nią sposobu przeliczenia świadczenia rentowego – w pozostałym zakresie sformułowanym we wniosku z 28 maja 2019 r.

Powyższe okoliczności miały istotne znaczenie dla oceny zakresu rozpoznania w sprawie niniejszej i wymagały pewnego wyjaśnienia. Przede wszystkim Sąd Okręgowy zważył,

że analiza treści decyzji z 3 lipca 2019 r. prowadzi do wniosku, zgodnie z którym organ rentowy w ramach tej decyzji rozpatrzył ostatecznie z wymienionych wyżej żądań odwołującej, sformułowane w sposób następujący: „Proszę o wyliczenie świadczenia rentowego

w prawidłowej wysokości z uwzględnieniem prawidłowego wskaźnika z 1 roku (4 kwartały)

z wyliczeniem rok po roku od 1992 r. do chwili obecnej (nadal pracując i odprowadzane są za mnie skł. społ. z uwzględnieniem przeliczenia po 30 miesiącach opłacania składek, rewaloryzację i naliczonymi odsetkami”. Z niewiadomych przyczyn organ rentowy wydając skarżoną decyzję odniósł żądanie w powyższym zakresie jako zmierzające do przeliczenia przysługującej odwołującej emerytury z urzędu, mimo iż we wniosku odwołująca wyraźnie wskazała, że domaga się „wyliczenia świadczenia rentowego”. W zakresie pozostałych żądań sformułowanych we wniosku organ rentowy odniósł się w decyzji z 18 września 2019 r.

znak: (...) ZUS, na mocy której odmówił odwołującej prawa

do ponownego ustalenia wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy z uwzględnieniem wnioskowanych przez nią sposobu przeliczenia świadczenia. Od tej decyzji ubezpieczona nie złożyła odwołań i która jako niezaskarżona pozostawała poza przedmiotem rozpoznania przez sąd odwoławczy w niniejszym postępowaniu. Jednocześnie stanowisko odwołującej wyraźnie sprowadzało się do argumentacji, zgodnie z którą organ rentowy niezasadnie przyznał jej emeryturę z urzędu, mimo że pobierana przez nią renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem korzystniejszym, a ponadto deklarowała organowi rentowemu wybór drugiego z wymienionych świadczeń. Ponadto zgodnie ze stanowiskiem odwołującej wysokość renty została błędnie obliczona już na etapie jej przyznania w sierpniu 1992 roku, co skutkowało jej wypłacaniem w kolejnych latach w zaniżonej wysokości.

Mając na względzie powyższe należało zważyć, iż skarżąc decyzję ZUS z 3 lipca 2019 r. odwołująca domagała się przyznania jej renty z tytułu niezdolności do pracy w miejsce emerytury przyznanej przez ZUS z urzędu oraz jednocześnie dokonania korekty jej obliczenia z uwzględnieniem powoływanych przez nią okoliczności. Tak sformułowane żądanie odwołującej nie mogło jednak zostać uwzględnione. Po pierwsze, ubezpieczona złożyła odwołanie wyłącznie od decyzji z 3 lipca 2019 r., która formalnie dotyczyła odmowy przeliczenia przysługującej jej emerytury. Z tej perspektywy Sąd nie miał możliwości rozstrzygnięcia sprawy w sposób wnioskowany przez odwołującą, a polegający na przeliczeniu renty z tytułu niezdolności do pracy jako świadczenia przez nią wybranego w miejsce przyznanej jej emerytury z urzędu. W realiach niniejszej sprawy brak było podstaw

do zastosowania art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291) i przyjęcia, że odwołująca skutecznie dokonała wyboru innego świadczenia. Zgodnie z treścią tego przepisu w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W przypadku sprawy niniejszej powyższy zbieg jednak nie zachodzi. Zgodnie z art. 101a ustawy emerytalnej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura z Funduszu. W niniejszej sprawie bezspornie ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 24 lutego 2016 r. znak: (...) przyznał odwołującej emeryturę z urzędu na podstawie art. 24a ustawy emerytalnej, od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat i 10 miesięcy, tj. od 4 lutego 2016 r. Tym samym przyznając odwołującej emeryturę z urzędu ustalało jej prawo do dotychczas pobieranej renty. W konsekwencji powyższego brak podstaw do przyjęcia, iż na podstawie wniosku z 28 maja 2019 r. odwołująca dokonała skutecznego wyboru świadczenia w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy w miejsce przyznanej jej emerytury z urzędu.

Za powyższym nie przemawia powołany przez odwołującą pogląd wyrażony w wyroku Sądu Okręgowego z 27 kwietnia 2017 r. (II UK 191/16). Prezentowana w jego uzasadnieniu wykładnia przepisów nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. W sprawie tej Sąd Najwyższy rozstrzygał, czy okoliczność nabycia praw emerytalnych przez ubezpieczonego może stanowić podstawę odmowy przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w przypadku

następczego po uzyskaniu emerytury pogorszenia stanu zdrowia prowadzącego niezdolność do pracy. Odnosząc się do tej kwestii Sąd Najwyższy wskazał, że „z uzasadnienia rządowego projektu ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 169, poz. 1412), która dodała do ustawy m.in. art. 24a, art. 27a i art. 101a, wynika, że celem ustawodawcy było uporządkowanie systemu ubezpieczeń społecznych, albowiem świadczeniem zapewniającym dochody osób starszych jest emerytura spożytkowująca oszczędności zgromadzone w okresie aktywności zawodowej, zaś renta jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego wypłacanym w sytuacji wystąpienia ryzyka niezdolności do pracy osób w wieku przedemerytalnym. Cel ten jest realizowany poprzez zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydawania z urzędu decyzji o przyznaniu emerytury zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy. Ustawodawca nie wprowadził natomiast do ustawy regulacji, która uniemożliwiałaby przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczonemu, któremu uprzednio zostało przyznane prawo do emerytury”. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Najwyższego, należy przyjąć, że przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczonemu, któremu przyznano prawo do emerytury, co do zasady jest możliwe, lecz wymaga spełnienia przesłanki w postaci niezdolności do pracy, która wynika ze stanu zdrowia nie będącego następstwem wieku danej osoby. Sąd Okręgowy zwraca jednak uwagę, że stan faktyczny powyższej sprawy obejmował sytuację, w której ubezpieczony w pierwszej kolejności nabył uprawnienie do emerytury, a dopiero później ubiegał się o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Chodzi tu zatem o nowe świadczenie rentowe, nie zaś kontynuację uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy po nabyciu praw emerytalnych na zasadach przewidzianych w art. 24a ustawy emerytalnej. Prawo do renty zgodnie z art. 101 ustawy emerytalnej ustaje bowiem w chwili nabycia prawa do emerytury. Z tej perspektywy zaistnienie zbiegu świadczeń po uzyskaniu przez ubezpieczonego prawa do emerytury może zatem dojść do sytuacji, w której stanie się on niezdolny do pracy po nabyciu praw emerytalnych, co stanowi podstawę ubiegania się o rentę, a w przypadku przyznania prawa do tego świadczenia – możliwość jego wyboru jako świadczenia wypłacanego.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania odwołującej w zakresie przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej. Możliwość zastosowania tego przepisu odwołująca w toku postępowania niniejszego wnioskowoła z podstawy w postaci art. 62 ust. 1a ustawy emerytalnej, który dotyczy jednak zasad obliczania renty z tytułu niezdolności do pracy, co jak wskazano wyżej, nie było przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko organu rentowego co do braku możliwości zastosowania regulacji zawartej w art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej do obliczenia emerytury odwołującej z uwagi na fakt, iż przepis ten, jako wchodzący w grupę przepisów z Rozdziału 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dotyczy zasad ustalania wysokości emerytur osób, o których mowa w art. 27-50e, tj. osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. W przypadku odwołującej, jako osoby urodzonej (...), zastosowanie znajdują wspomniane wyżej przepisy art. 24-26 ustawy emerytalnej jako dotyczące ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W odniesieniu do podnoszonej przez odwołującą w tym zakresie kwestii braku podstaw do przyznania jej emerytury z urzędu Sąd Okręgowy zważył, że kwestia ta, zgodnie z oświadczeniami stron, aktualnie stanowi przedmiot postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie sygn. akt III AUa 482/19 w ramach rozpoznania odwołania W. M. od decyzji z 24 lutego 2016 r., znak: (...), na podstawie której organ rentowy przyznał odwołującej prawo do emerytury z urzędu. Nie rozstrzygając w tym przedmiocie

Sąd Okręgowy zwraca jedynie uwagę, że zgodnie z art. 24a ust. 1 ustawy emerytalnej emeryturę, o której mowa w art. 24a, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 1). Emeryturę przyznaje się od dnia osiągnięcia przez rencistę wieku uprawniającego do emerytury, a w przypadku gdy wypłata renty z tytułu niezdolności do pracy była wstrzymana – od dnia, od którego podjęto jej wypłatę. Emeryturę przyznawaną w oparciu o cytowany artykuł przyznaje się zamiast renty, co oznacza automatyczne ustanie prawa do renty i obligatoryjne zastąpienie go prawem do emerytury. Stanowi o tym wspomniany wyżej art. 101a ustawy emerytalnej, zgodnie z którym prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura zgodnie z art. 24a tej ustawy (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 10 lutego 2017 r., III AUa 1615/16; z 20 października 2016 r., III AUa 866/16).

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany skarżonej decyzji zgodnie ze stanowiskiem odwołującej, w konsekwencji czego oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.